

Tim Bennett
Kondis-president

Kondis

Norsk organisasjon for kondisjonsidrett og
Den Norske Maratonklubb

Når penger blir viktigere enn aktivitet

Både Kondis og jeg er halvveis i livet, og kanskje burde i hvert fall jeg begynne å roe ned litt, senke ambisjonsnivået og surfe inn i solnedgangen.

For Kondis tenker jeg dog litt annerledes. Kondis må på en eller annen måte komme seg til neste nivå, slik at vi kan bli oppfattet som den organisasjonen vi egentlig ønsker å være! Det er veldig lett å bare lene seg tilbake og fokusere på å gi ut et blad og å holde nettsiden levende, mens organisasjonen på en måte lever litt i bakgrunnen.

Forslag til saker

Derfor brenner jeg for å komme i gang med å ha fokus på organisasjonen Kondis. Det er helt sikkert mange saker vi kan ta tak i, og jeg er overbevist om at dere medlemmer nok har forslag til saker det kan jobbes med. I så fall er det bare å komme med tips via e-post, som jeg lover å lese med stor interesse.

Personlig er jeg fortsatt vonbroten for at lisenskampen egentlig aldri ble noen kamp. Vi kom aldri ordentlig ut på banen og var sånn sett i realiteten sjanseløse mot «storebror». Og når jeg stadig vekk leser om forbund – både nasjonalt og internasjonalt – som driver ganske så drøyt på alle mulige områder, blir jeg enda mer skeptisk.

Det ser ut som om det eneste som det er fokus på, er penger inn. Og alt forgår på bakrommet som et slags eget lite lukket samfunn. Heldigvis viser det seg at bobler sprekker før eller senere.

Jeg ønsker absolutt ikke å krangle med noen, men skjønner ikke hvorfor man skal være så redd for Kondis, eller faktisk motarbeide oss! For Kondis skal aldri være en kommersiell organisasjon, hvor det viktigste er å tjene penger. Vi skal bare sørge for at flest mulig her på berget kommer seg i aktivitet på en eller annen måte. Hva kan være mer idealistisk enn det?

Norsk idrett burde faktisk være mer opptatt av det samme. Norsk idrett burde stimulere til aktivitet, ikke suge mest mulig penger av oss som er nederst på den verdikjeden som kalles idrett.

Tomrom

Jeg skjønner at det skal satses for å gjøre mest mulig for barn og ungdom, særlig så lenge konkurrenten heter iPad – og innbyr til lite fysisk aktivitet. Samtidig skal selvsagt ikke barn tvinges, men en middelvei er fullt mulig.

For oss litt mer voksne, som kanskje etter mange år med inaktivitet, våkner opp og ser at det er på høy tid å komme seg i bevegelse, føler jeg at det er et tomrom. Vi er voksne (35+), har bra med penger og skal sånn sett være med å «finansiere» norsk idrett uten egentlig å få noe tilbake. Vi kan selvsagt delta i massevis av konkurranser, men det koster og kynismen er ganske stor på det området føler jeg.

At det koster å arrangere, skjønner jeg – og vet det ganske godt av egen erfaring – men da bør i hvert fall de rette instanser (forbund) gjøre noe for at rammevilkår osv. tas tak i og bedres. Der føler jeg det fortsatt er mye upløyd mark!

Monopol

Jeg er også ganske usikker på om det er riktig fremgangsmåte å tvinge alle som ønsker å arrangere løp inn under paraplyen til forbundet. Tankene om at penger skal tilfalle friidrettsklubbene er gode, men ingenting godt oppnås ved monopolisering.

I ytterste konsekvens kan det føre til det helt motsatte av hva som er tenkt. For hvis det blir så dyrt å delta på alt mulig, som man sier må være sånn – for å kunne forsikre både arrangører og deltagere – så ender man opp med en tørke, som igjen fører til at mange av oss som trener, ikke finner noe motiverende å trene for.

Alt er satt på spiss selvsagt, men over tid er ikke scenarioet over utenkelig. Burde ikke det viktige være å motivere til aktivitet?

Jeg tenker i hvert fall det – og videre at jeg en dag burde troppe opp hos Norges Idrettsforbund og si noe om hva jeg mener om driften av norsk idrett. For mosjonssegmentet har de ikke peiling på!

Tim Bennett